

Arrest

nr. 303 398 van 19 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacombélaan 59-61 bus 5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 november 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 maart 2017 een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), om zijn Belgische echtgenote te vervoegen in België. De afgifte van het gevraagde visum wordt op 8 augustus 2017 toegestaan. Verzoeker betreedt vervolgens op 7 oktober 2017 het Belgische grondgebied. Hij wordt op 9 november 2017 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart, geldig tot 9 november 2022.

1.2. Op 20 januari 2023 reist verzoeker terug naar Armenië.

1.3. Op 3 oktober 2023 dient verzoeker een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C), waarbij hij als doel van zijn reis opgeeft “*return / valid F-kaart*” (vertaling: terugkeer / geldige F-kaart). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie weigert op 12 oktober 2023 het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** (2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond
Het doel van deze aanvraag, namelijk terugkeren naar België om in zijn vroegere administratieve toestand geplaatst te worden, zal niet vervuld kunnen worden.*

Betrokkene kan zich immers niet beroepen op de bepalingen van art. 19 van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen, noch op de bepalingen van art. 39 van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981.

Art. 19 bepaalt immers dat de vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of Vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar recht op terugkeer in het Rijk heeft;

Art. 39.§ 1 bepaalt dat de vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, eerste lid van de wet, wil genieten, moet : [...] bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is”

Overwegende dat de F kaart van betrokkene vervallen is sedert 09.11.2022 en hij niet in het bezit is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning;

Bijgevolg heeft betrokkene zijn verblijfsrecht verloren en wordt het terugkeervisum geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 32, lid 1 van de verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 19 en 41 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 39 en 47 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Eerste onderdeel

Het motief dat het visum wordt geweigerd omdat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, en het motief dat het doel van de aanvraag, namelijk terugkeren naar België "om in zijn vroegere administratieve toestand geplaatst te worden", lees: om zijn F-kaart te laten vernieuwen, is intern tegenstrijdig. Het doel van verzoeker is immers duidelijk. Aldus wordt zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht geschonden omdat het motief verkeerd/on-bestaande is, en ook de formele motiveringsplicht omwille van tegenstrijdige motivering.

Tweede onderdeel

Verder is artikel 32 van de Visumcode niet van toepassing vermits verzoeker geen derdelands-onderdaan is maar de echtgenoot van een Belgische in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingen-wet. Verweerder maakt bijgevolg onterecht toepassing van de Visumcode (RvV 20 september 2010, nr. 48.259).

Derde onderdeel

Artikel 19 § 1 van de Vreemdelingenwet beschrijft de categorieën vreemdelingen waarop dit artikel van toepassing is.

Het eerste lid heeft het over een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning, het tweede en het derde lid over de langdurig ingezetene en het vierde lid over een vreemdeling in de zin van artikel 61/12.

Het is evident dat "een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning" in het eerste lid uitsluitend van toepassing is op de vreemdeling derdelandszonderdaan van gemeen recht, en niet op de vreemdeling derdelandszonderdaan familielid van een Belg.

Aldus wordt artikel 19 toegepast op verzoeker terwijl het niet op hem van toepassing is. Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit, genomen in uitvoering van artikel 19, is bijgevolg ook niet van toepassing.

Op grond van artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt het recht op binnenkomst erkend "aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn". Vermits artikel 40ter, § 2, van toepassing op verzoeker, verwijst naar artikel 40bis, is artikel 41, § 2 ook op het familielid van een Belg van toepassing (RvV 8 maart 2021, nr. 250.612).

Volgens artikel 41, § 2, derde lid stelt het bezit van een verblijfskaart van familielid van een Unieburger (en dus van een Belg) het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum te verkrijgen. Er wordt niet vereist dat het om een geldige verblijfsvergunning zou gaan.

Dit is des te meer zo nu volgens artikel 41, § 2, vierde lid, wanneer het familielid van de Unieburger niet beschikt over de vereiste documenten, verweerder, alvorens hem terug te drijven, hem in de gelegenheid stelt de vereiste documenten te verkrijgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en vrij verblijf geniet. Wat geldt voor een teruggedrijving, geldt ook voor een vreemdeling die niet in staat is het vliegtuig te nemen om zich aan de grens aan te melden.

De vereiste documenten verkrijgen impliceert dat verweerder hem een visum C afgeeft.

Verzoeker bewijst dat hij recht op vrij verkeer en verblijf heeft. Hij was nog maar enkele maanden afwezig uit België toen hij het visum aanvraagde. Hij heeft zijn recht op verblijf niet verloren, zoals blijkt uit een attest samenstelling van het gezin van 16 november 2023 (stuk 4). Aan het verblijf van verzoeker kan enkel een einde gesteld worden op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Dat de verblijfskaart waarvan sprake in artikel 41, § 2, derde lid niet noodzakelijk nog geldig dient te zijn, volgt ook uit artikel 41, § 3 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de titularis van een identiteitskaart (lees: verblijfskaart) afgegeven door de Belgische overheid hiermee zonder meer België kan binnenkomen zelfs wanneer zijn nationaliteit betwist wordt of indien de geldigheidsduur van het document verstreken is.

Tenslotte somt artikel 47, § 1, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit de documenten op die toegang geven tot het grondgebied, waaronder enig ander document van de identiteit en nationaliteit van de vreemdeling. Verzoeker voldoet daaraan.

Uit dit alles volgt dat verweerder verplicht is verzoeker een visum af te geven dat hem toelaat België binnen te komen.

Vierde onderdeel

Verweerder weet dat verzoeker in 2014 gehuwd is met een Belgische en daarmee samenwoont. De bestreden beslissing vormt bijgevolg een inmenging in het gezinsleven van verzoeker. Verweerder had bijgevolg op zorgvuldige wijze een afweging moeten maken tussen de belangen van verzoeker en die van de Staat, wat in het geheel niet gebeurt, waardoor verweerder zijn procedurele verplichting schendt. Bijgevolg wordt het recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geschonden."

2.2. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, omdat de motivering van de bestreden beslissing intern tegenstrijdig zou zijn. Meer concreet acht hij de motivering tegenstrijdig waar wordt gesteld enerzijds dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond en anderzijds dat hij een terugkeer naar België beoogt om in zijn vroegere administratieve toestand te worden geplaatst. Evenwel dient verzoeker de motivering van de bestreden beslissing volledig te lezen. Verweerder heeft inderdaad opgemerkt dat hij beoogt om in zijn vroegere administratieve toestand te worden geplaatst, maar evenzeer vastgesteld dat hij zich niet kan beroepen op een recht op terugkeer overeenkomstig artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39, § 1 van het Vreemdelingenbesluit, nu hij zijn eerdere verblijfsrecht heeft verloren. Hij wijst er op dat verzoekers F-kaart reeds is vervallen sinds 9 november 2022.

Wat er ook van zij, verzoeker betwist niet dat hij met zijn visumaanvraag in werkelijkheid beoogde om te worden teruggeplaatst in zijn vroegere administratieve toestand, en hij met andere woorden niet zozeer een kort verblijf maar wel opnieuw een lang verblijf in België onder het statuut van de F-kaart beoogt. Niettegenstaande verzoeker formeel verzocht om een Schengenvisum heeft de Visumcode volgens artikel 1 ervan tot doel de procedures en voorwaarden vast te stellen voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen. In artikel 2, punt 2, onder a) en b) van de Visumcode wordt het begrip "visum" voor de toepassing van deze code gedefinieerd als "een door een lidstaat afgegeven machtiging" tot respectievelijk "doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen" en "doorreis via de internationale transitzones van luchthavens van de lidstaten". Gevraagd naar het doel van zijn verblijf duidde verzoeker evenwel aan dat hij zijn recht op terugkeer wenste uit te oefenen en opnieuw in zijn vroegere administratieve toestand onder het statuut van de F-kaart wenste te worden geplaatst ("return / valid F or F+ card"). In werkelijkheid beoogt hij dus opnieuw een lang verblijf, wat hij ook niet aangeeft te betwisten. Hieruit volgt evenwel dat de voorliggende visumaanvraag niet valt onder de werkingssfeer van de

Visumcode, ook al werd zij formeel gezien op grond hiervan ingediend (cf. HvJ 7 maart 2017 (Grote kamer), C-638/16 PPU, X en X tegen Belgische Staat).

Uit dit alles volgt dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 32 van de Visumcode niet dienstig is, al blijkt in voorliggend geval niet dat deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Immers blijkt dat verweerder, in antwoord op de vraag van verzoeker om te mogen terugkeren naar België en om opnieuw in zijn vroegere administratieve toestand te worden geplaatst, evenzeer heeft verwezen naar de artikelen 19 van de Vreemdelingenwet en 39, § 1 van het Vreemdelingenbesluit en vastgesteld dat verzoeker geen recht op terugkeer overeenkomstig deze bepalingen heeft. Hij wees er in dit verband op dat verzoeker zijn eerdere verblijfsrecht heeft verloren, nu zijn F-kaart reeds is vervallen sinds 9 november 2022. Deze motivering inzake het door verzoeker ingeroepen recht op terugkeer kan in geen geval als intern tegenstrijdig worden aangemerkt. Aldus bevat de bestreden beslissing wel degelijk een pertinente en draagkrachtige motivering, zowel in rechte als in feite, die een concreet antwoord vormt op verzoekers vraag tot terugkeer en die hem toelaat zich op nuttige wijze in rechte te verdedigen tegen de bestreden beslissing. Het doel van de formele motiveringsplicht is hiermee bereikt, zodat een schending hiervan niet kan worden vastgesteld.

Verzoeker toont met zijn betoog verder niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij niet in aanmerking komt voor een recht op terugkeer op grond van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39, § 1 van het Vreemdelingenbesluit, zodat evenmin blijkt dat hij een schending aantoonde van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel die aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste onderdeel van het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat in zijn situatie geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 32 van de Visumcode, nu hij familielid is van een Belgische onderdaan in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Zelfs daargelaten de vraag of dit standpunt kan worden bijgetreden, werd hierboven op een andere grond reeds vastgesteld dat verzoekers visumaanvraag niet valt onder de werkingssfeer van de Visumcode, met name omdat hij duidelijk aangaf te willen worden teruggeplaatst in zijn vroegere administratieve toestand onder het statuut van de F-kaart in België en dus in werkelijkheid een lang verblijf beoogt. Ook hier stelt de Raad evenwel vast dat verzoekers kritiek niet vermag te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu hierin ook toepassing wordt gemaakt van de artikelen 19 van de Vreemdelingenwet en 39, § 1 van het Vreemdelingenbesluit en de motivering in dit verband de bestreden beslissing op voldoende wijze kan onderbouwen. Het tweede onderdeel van het middel kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.4. In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat het “evident” is dat het in de bestreden beslissing toegepaste artikel 19, § 1, lid 1 van de Vreemdelingenwet slechts toepassing kan vinden in de situatie van een “vreemdeling derdelandsonderdaan van gemeen recht” en niet op deze van een “vreemdeling derdelandsonderdaan familielid van een Belg”. Bijgevolg kon volgens hem evenmin toepassing worden gemaakt van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit. Hij betoogt dat hem op grond van artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet een inreisvisum diende te worden afgegeven.

De relevante bepalingen van artikel 19 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De vreemdeling bedoeld in artikel 61/12 en die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op lange-termijnmobiliteit in een andere lidstaat behoudt zijn recht op terugkeer zolang zijn Belgische vergunning voor onderzoeker geldig is.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene her krijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België verstreken is, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van :

1° de vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfstitel afgegeven door deze andere lidstaat op grond van de bovengenoemde Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid;

2° de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk en de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verworven en ten aanzien van wie de bevoegde overheid van deze lidstaat een verwijderingsmaatregel heeft uitgevaardigd, wegens een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° ;

3° de vreemdeling die met toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel werd genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie ten gevolge van een weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°.

§ 5. [...]

De relevante bepalingen van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit stellen verder:

“§ 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, eerste lid van de wet, wil genieten, moet :

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.”

[...]

§ 4. De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek de (...) vernieuwing van die vergunning vragen.

[...]

Artikel 19 maakt deel uit van “Hoofdstuk V. – Afwezigheid en terugkeer van de vreemdeling” onder “Titel I. – Algemene bepalingen” van de Vreemdelingenwet. Het betreft dus bepalingen die algemeen van toepassing zijn voor alle categorieën van vreemdelingen, ook de derdelander-familieleden van een Belgische onderdaan, althans voor zover er geen meer specifieke en afwijkende bepalingen spelen zoals vervat in “Titel II. – Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”. Artikel 19, § 1, lid 1 van de Vreemdelingenwet handelt verder ook algemeen over de “vreemdeling die houder is van een

geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning”. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat deze bepaling louter betrekking zou hebben op de vreemdelingen die op basis van de bepalingen van Titel I een verblijfs- of vestigingsvergunning hebben verkregen, met uitzondering van de vreemdelingen die op basis van de bepalingen van Titel II een verblijfsvergunning hebben verkregen. Dit standpunt van verzoeker vindt geen steun in de bewoordingen van artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker lijkt te willen aangeven dat artikel 41 van de Vreemdelingenwet een voor hem meer voordelige bepaling betreft die voorrang diende te krijgen op de toepassing van artikel 19 van deze wet, wordt opgemerkt dat de relevante bepalingen van dit artikel 41 luiden als volgt:

“§ 1. [...]

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. [...]”

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat hij met zijn visumaanvraag niet louter verzocht om opnieuw België binnen te komen, maar ook om een recht op terugkeer uit te oefenen waarbij hij in zijn vroegere administratieve toestand zou worden geplaatst, dit is het verblijfsstatuut onder de F-kaart als familielid van een Belgische onderdaan. De Raad leest in artikel 41 van de Vreemdelingenwet op dit punt geen meer specifieke en afwijkende bepalingen ten opzichte van de bepalingen van artikel 19 van de Vreemdelingenwet, die dus onverkort blijven gelden in de situatie van verzoeker.

De Raad wijst er op dat artikel 19, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar een recht op terugkeer in het Rijk heeft. Deze bepaling impliceert dat de vreemdeling die terugreist naar zijn land van herkomst terwijl zijn verblijfsvergunning reeds is vervallen, en die naliert voor zijn vertrek de verlenging van deze vergunning te vragen en te verkrijgen, zich, in beginsel, niet meer op een eerder erkend recht op verblijf kan beroepen om naar België terug te keren, ook al wenst hij binnen het jaar terug te keren (cf. RvS 19 november 2018, nr. 242.987; RvS 4 mei 2017, nr. 238.103). Een eerder erkend recht op verblijf kan dus, ook zonder formele beslissing tot beëindiging van het verblijf, tenietgaan.

Het is niet betwist dat verzoeker beschikte over een F-kaart als familielid van een Belgische onderdaan die geldig was tot 9 november 2022. Er blijkt niet, en verzoeker voert dit ook niet aan, dat hij deze verblijfstitel heeft laten verlengen voordat hij op 20 januari 2023 terugreisde naar Armenië. Verzoeker geeft ook niet aan dat hij zich in een situatie van overmacht bevond waarin hij buiten zijn wil om was verhinderd tijdig de verlenging van zijn F-kaart te vragen. In de gegeven omstandigheden heeft verweerder correct vastgesteld dat verzoeker geen recht op terugkeer heeft op grond van artikel 19 van de Vreemdelingenwet. In § 4 van dit wetsartikel worden enkele situaties voorzien waarin verweerder tot terugname is verplicht, ook indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België is verstreken, onder meer in het licht van het Unierecht, maar deze gevallen hebben geen betrekking op de situatie van verzoeker. Het gegeven dat verzoeker nog zou staan inschreven in de registers in België vermag aan voormelde beoordeling ook geen afbreuk te doen.

In tegenstelling tot wat verzoeker tracht te doen uitschijnen, kan uit artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet niet blijken dat hij alsnog gerechtigd zou zijn op terugkeer, of op een visum dat hem toelaat een recht op terugkeer uit te oefenen. Nu verzoeker geen recht op terugkeer heeft, dien(de)t hij – indien hij opnieuw zijn echtgenote wenst te vervoegen – een visumaanvraag lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging aan te vragen waarbij hij opnieuw de nodige bewijsstukken moet voorleggen waaruit blijkt dat is voldaan aan

de verblijfsvoorwaarden van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt evenwel niet dat hij bij voorliggende visumaanvraag alle nodige bewijzen voorlegde dat hij actueel voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belg. Hij voert dit ook niet aan.

In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat verzoeker dienstig de schending kan inroepen van artikel 41 van de Vreemdelingenwet, of van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit dat in uitvoering van voormeld wetsartikel is aangenomen. Hij houdt onterecht voor dat hij op basis van zijn vervallen F-kaart zonder meer kan terugkeren naar België, en verliest bij zijn uiteenzetting alleszins uit het oog dat hij geen recht op terugkeer heeft.

De verwijzing naar artikel 41, § 3 van de Vreemdelingenwet is ten slotte ook niet dienstig nu niet blijkt dat verzoeker op enig ogenblik in het bezit was van een door de Belgische overheden afgegeven identiteitskaart of paspoort. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is een *“identiteitskaart”* niet hetzelfde als een *“verblijfskaart”*.

Een schending van de artikelen 19 of 41 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 39 en 47 van het Vreemdelingenbesluit kan niet worden vastgesteld.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

2.5. In een vierde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, waar in de bestreden beslissing geen afweging is gemaakt tussen zijn gezinsleven en het algemeen belang.

In dit verband wijst de Raad er evenwel op dat, zoals de Raad van State al heeft geoordeeld in zijn arrest nr. 243.936 van 14 maart 2019, inzake een visumaanvraag waarbij een recht op terugkeer wordt ingeroepen de wetgever en de Koning reeds een belangenafweging hebben doorgevoerd en hebben geoordeeld dat de afgifte van een dergelijk visum enkel mogelijk is wanneer bepaalde voorwaarden zijn vervuld voor het vertrek en op het ogenblik van de beoogde terugkeer van de vreemdeling naar België. De Raad van State benadrukte dat de voorwaarden vervat in artikel 19 van de Vreemdelingenwet en diens uitvoeringsbepalingen dienen te zijn vervuld opdat de vreemdeling een recht op terugkeer kan verkrijgen in toepassing hiervan. Nog wees de Raad van State er op dat artikel 8 van het EVRM als hogere rechtsnorm er zich niet tegen verzet dat toepassing wordt gemaakt van een regelgeving die hiermee in overeenstemming is en die, middels eerbiediging van bepaalde voorwaarden, de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven in België respecteert. Om deze reden(en) oordeelde de Raad van State dat het bestuur, indien het vaststelt dat de betrokkene geen recht op terugkeer heeft, niet zelf nog dient over te gaan tot een belangenafweging, die reeds werd doorgevoerd door de wetgever en de Koning.

Daarenboven merkt de Raad ook op dat verzoeker thans volledig in gebreke blijft met concrete argumenten aan te tonen dat er alsnog sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker heeft zelf nagelaten zijn verblijfstitel in België te verlengen, voorafgaand aan zijn terugreis naar zijn land van herkomst. Hij diende te weten wat de consequenties hiervan waren. Hij heeft verder steeds de mogelijkheid om een nieuwe visumaanvraag in te dienen in het kader van gezins-hereniging met zijn Belgische echtgenote op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en hierbij de vereiste documenten inzake de hiervoor uiteengezette verblijfsvoorwaarden voor te leggen. Hij geeft ook niet aan dat hij mogelijk niet langer zou kunnen voldoen aan de hiervoor gestelde voorwaarden. Evenmin blijkt trouwens dat het ingeroepen gezinsleven enkel in België kan worden beleefd en er concrete hinderpalen zijn voor een verderzetting van dit gezinsleven in verzoekers land van herkomst of elders waar zij beiden kunnen verblijven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan in de voorliggende omstandigheden niet worden vastgesteld.

Het vierde onderdeel van het middel is ongegrond.

2.6. De Raad besluit dat het eerste middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond is.

2.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, § 1, 1° van het ministerieel besluit van 22 juni 2009 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake toegang tot het grondgebied en kort verblijf.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Luidens deze bepaling dient de gemachtigde van de minister minstens de graad van attaché te hebben om te beslissen over de afgifte van een visum kort verblijf.

De beslissing is genomen door een persoon die verklaart “gedelegeerd ambtenaar” te zijn. Uit de beslissing blijkt niet dat betrokkene minstens de graad van attaché heeft.

Daar delegatie van bevoegdheid de openbare orde raakt, wordt niet aangetoond dat de beslissing door een bevoegde gemachtigde is genomen. Weliswaar kan luidens § 2 van de bepaling de beslissing onder bepaalde voorwaarden ook genomen worden door een administratief assistent, maar dat betrokkene deze graad heeft, blijkt niet uit de bestreden beslissing.”

2.8. Zoals reeds werd vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel moet worden aangenomen dat de determinerende weigeringsgrond van het gevraagde visum, dat in werkelijkheid een visum lang verblijf betreft, de artikelen 19 van de Vreemdelingenwet en 39 van het Vreemdelingenbesluit betreft.

Artikel 7, 2° van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit) bepaalt dat de in artikel 6 bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens bevoegd zijn om, onder meer, een beslissing te nemen in verband met elke aanvraag voor een visum lang verblijf die wordt ingediend op basis van de bepalingen van Vreemdelingenwet.

Artikel 6 van het Delegatiebesluit betreft de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren (§ 1) of de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van administratief assistent uitoefenen en die bij naam daartoe zijn aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die de managementfunctie -1 uitoefent bij deze dienst, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven (§ 2). In dit artikel wordt onder meer delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van artikel 19, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Er kan worden aangenomen dat uit artikel 19, § 4 van de Vreemdelingenwet onrechtstreeks ook blijkt dat de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen in toepassing van artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet toekomt aan *“de minister of zijn gemachtigde”*. Derhalve is voldaan aan de vereiste van een akte die een delegatie toelaat voor het nemen van beslissingen zoals de bestreden beslissing. Vermits blijkt dat de bevoegdheid voor het treffen van een beslissing met toepassing van artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet kan worden gevonden in § 4 van dat artikel, kon voor de delegatie van de bevoegdheid om die beslissingen te nemen in artikel 6, § 1 van het Delegatiebesluit eveneens worden volstaan met de verwijzing naar artikel 19, § 4 van de Vreemdelingenwet, zonder uitdrukkelijk § 1 te vermelden. In artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet is geen sprake van het nemen van een beslissing, zodat in het delegatiebesluit niet uitdrukkelijk naar die paragraaf hoefde te worden verwezen, naast de verwijzing naar artikel 19, § 4 (RvS 25 november 2015, nr. 233.030).

In het administratief dossier zit een *“akte tot aanstelling”* van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken van 6 mei 2020 waarbij administratief assistent S.D.C., die de bestreden beslissing heeft genomen, wordt aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die worden gedelegeerd aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, op zijn minst, een functie van attaché uitoefenen krachtens de artikelen 3/1, 6, § 1, 7 en 13, § 1 van het Delegatiebesluit (1°) en om te beslissing over de afgifte, de verlenging, de nietigverklaring of de opheffing van een visum krachtens de Visumcode (2°).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden aangenomen dat de auteur van de bestreden beslissing wel degelijk bevoegd was om een beslissing te nemen inzake de door verzoeker ingediende visumaan-vraag.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,

T. LEYSEN,

De griffier,

T. LEYSEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier

De voorzitter,

I. CORNELIS